Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

18 octombrie 2016*

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive adoptate împotriva Iranului în scopul de a împiedica proliferarea nucleară — Înghețarea fondurilor — Acțiune în anulare — Termen de introducere a acțiunii — Adaptarea concluziilor — Admisibilitate — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă — Eroare vădită de apreciere — Modularea efectelor în timp ale unei anulări”

În cauza T-418/14,

Sina Bank, cu sediul în Teheran (Iran), reprezentată de B. Mettetal și de C. Wucher-North, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de B. Driessen și de D. Gicheva, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE și prin care se urmărește anularea, pe de o parte, a deciziei Consiliului, astfel cum reiese aceasta din Notificarea din 15 martie 2014 în atenția persoanelor și entităților care fac obiectul măsurilor restrictive prevăzute în Decizia 2010/413/PESC a Consiliului și în Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2014, C 77, p. 1), de a menține înscrierea numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO 2010, L 195, p. 39), astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 (JO 2010, L 281, p. 81), și în anexa IX la Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 (JO 2012, L 88, p. 1) și, pe de altă parte, a Deciziei 2014/776/PESC a Consiliului din 7 noiembrie 2014 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2014, L 325, p. 19), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1202/2014 al Consiliului din 7 noiembrie 2014 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO 2014, L 325, p. 3), a Deciziei (PESC) 2015/1008 a Consiliului din 25 iunie 2015 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2015, L 161, p. 19) și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2015/1001 al Consiliului din 25 iunie 2015 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO 2015, L 161, p. 1), în măsura în care prin aceste acte s-a menținut înscrierea numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012,

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul H. Kanninen, președinte, doamna I. Pelikánová (raportor) și domnul E. Buttigieg, judecători,

grefier: doamna M. Junius, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 8 aprilie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1. *Măsuri restrictive adoptate împotriva Republicii Islamice Iran*

1 Prezenta cauză se înscrie în cadrul măsurilor restrictive instituite în scopul de a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran pentru ca aceasta din urmă să pună capăt activităților nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltării vectorilor de transport de arme nucleare (denumite în continuare, „proliferarea nucleară”).

2. *Măsuri restrictive care o vizează pe reclamantă*

2 Reclamanta, Sina Bank, este o bancă iraniană, înmatriculată ca societate publică pe acțiuni.

3 La 26 iulie 2010, numele reclamantei a fost înscris pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO 2010, L 195, p. 39, rectificare în JO 2010, L 197, p. 19).

4 Pe cale de consecință, numele reclamantei a fost înscris și pe lista entităților care figurează în anexa V la Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2007, L 103, p. 1, rectificare în JO 2007, L 180, p. 45). Această din urmă înscriere a intrat în vigoare la data publicării Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO 2010, L 195, p. 25) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, și anume la 27 iulie 2010. Aceasta a avut drept efect înghețarea fondurilor și a resurselor economice (denumită în continuare „înghețarea fondurilor”) ale reclamantei.

5 Înscrierea numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007 era întemeiată pe următoarele motive:

„Această bancă este extrem de legată de interesele «Daftar» (biroul Ghidului [revoluției islamice]: administrație alcătuită din circa 500 de colaboratori). Aceasta contribuie astfel la finanțarea intereselor strategice ale regimului.”

6 Prin scrisoarea din 27 iulie 2010, Consiliul Uniunii Europene a informat reclamanta cu privire la înscrierea numelui său pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007. O copie a acestor din urmă acte era anexată la această scrisoare.

7 Prin scrisoarea din 8 septembrie 2010, reclamanta a invocat observațiile sale cu privire la înscrierea respectivă și a invitat Consiliul să o reconsidere pe aceasta din urmă.

8 După revizuirea situației reclamantei, Consiliul a menținut înscrierea numelui acesteia din urmă pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 (JO 2010, L 281, p. 81), cu efect de la aceeași dată.

9 La adoptarea Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 423/2007 (JO 2010, L 281, p. 1), numele reclamantei a fost înscris, pentru motive identice cu cele deja menționate la punctul 5 de mai sus, pe lista care figurează în anexa VIII la regulamentul menționat, cu efect de la 27 octombrie 2010.

10 Prin scrisoarea din 28 octombrie 2010, notificată reclamantei la 5 decembrie 2010, Consiliul a informat-o pe aceasta din urmă că, după revizuirea situației sale în lumina observațiilor cuprinse în scrisoarea din 8 septembrie 2010, trebuia să rămână supusă unor măsuri restrictive.

11 Prin scrisorile din 6 și din 20 decembrie 2010, reclamanta a contestat, prin intermediul avocaților săi, menținerea măsurii de înghețare a fondurilor luată în privința sa. În scopul exercitării dreptului la apărare al reclamantei, avocații au solicitat Consiliului să le dea acces la dosar și să le comunice elementele care justifică menținerea măsurii luate.

12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 ianuarie 2011, reclamanta a introdus o acțiune având ca obiect în esență anularea anexei II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și a anexei VIII la Regulamentul nr. 961/2010, în măsura în care acestea o priveau. Cauza a fost înregistrată la grefa Tribunalului cu numărul T-15/11.

13 Prin scrisoarea din 22 februarie 2011, Consiliul a comunicat avocaților reclamantei documentul cu numărul 6724/11, care conține elementele din dosar care susțin motivele citate la punctul 5 de mai sus.

14 Prin scrisoarea din 18 iulie 2011, reclamanta a contestat din nou menținerea măsurii de înghețare a fondurilor luată în privința sa.

15 După reexaminarea situației reclamantei, Consiliul a menținut înscrierea numelui acesteia din urmă pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, cu efect de la 1 decembrie 2011, data adoptării Deciziei 2011/783/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2011, L 319, p. 71), și, respectiv, de la 2 decembrie 2011, data publicării în Jurnalul Oficial a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO 2011, L 319, p. 11).

16 Prin scrisoarea din 5 decembrie 2011, notificată în aceeași zi reclamantei, Consiliul a informat-o pe aceasta din urmă că trebuia să rămână supusă măsurilor restrictive. În această scrisoare, Consiliul a subliniat că, „dacă aproximativ 36 % din părțile sociale ale [reclamantei] a[r fi fost] vândute în cadrul unei oferte publice, principalul acționar rămân[ea] Fondation [Mostazafan], care [era] un organism public care răspunde în fața Ghidului”, și că „[el] rămân[ea], în consecință, de părere că [reclamanta era] extrem de legată de interesele „Daftar” (biroul Ghidului) și contribu[ia] astfel la finanțarea intereselor strategice ale regimului”.

17 Prin scrisoarea din 23 ianuarie 2012, reclamanta a contestat încă o dată, prin intermediul avocaților săi, menținerea măsurii de înghețare a fondurilor luată în privința sa. În scopul exercitării dreptului la apărare al reclamantei, avocații au solicitat Consiliului să le dea acces la dosar și să le comunice elementele care justifică menținerea măsurii luate.

18 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 10 februarie 2012, reclamanta a introdus o acțiune prin care urmărea în esență anularea, în primul rând, a Deciziei 2011/783 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011, în măsura în care prin acestea s-a menținut, după reexaminare, înscrierea numelui său pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și respectiv, în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, și, în al doilea rând, a articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010, precum și a articolului 19 alineatul (1) litera (b) și a articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, în măsura în care aceste dispoziții o priveau. Cauza a fost înregistrată la grefa Tribunalului cu numărul T-67/12.

19 La adoptarea Regulamentului (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO 2012, L 88, p. 1), numele reclamantei a fost înscris, pentru aceleași motive precum cele deja menționate la punctul 5 de mai sus, pe lista care figurează în anexa IX la regulamentul menționat, cu efect de la 24 martie 2012.

20 Prin Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul (T-15/11, EU:T:2012:661), Tribunalul a anulat anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, în măsura în care acestea o priveau pe reclamantă. Cu toate acestea, el a menținut efectele anexei II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, în privința reclamantei, până când anularea anexei VIII la Regulamentul nr. 961/2010 începea să producă efecte, în măsura în care aceasta o privea pe reclamantă. Întrucât nu s-a formulat niciun recurs împotriva Hotărârii din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul (T-15/11, EU:T:2012:661), aceasta a devenit definitivă și a dobândit autoritate de lucru judecat.

21 La 15 martie 2014, Consiliul a publicat o notificare în atenția persoanelor și a entităților care fac obiectul măsurilor restrictive prevăzute în Decizia 2010/413 și în Regulamentul nr. 267/2012 (JO 2014, C 77, p. 1), prin care a comunicat decizia sa, luată după reexaminare, de a aplica în continuare măsurile restrictive prevăzute în Decizia 2010/413 și în Regulamentul nr. 267/2012 persoanelor și entităților ale căror nume erau înscrise pe lista care figurează în anexa II la această din urmă decizie și în anexa IX la acest din urmă regulament.

22 Prin scrisoarea din 14 aprilie 2014, reclamanta a contestat încă o dată menținerea măsurii de înghețare a fondurilor luată în privința sa.

Fapte posterioare introducerii prezentei acțiuni

23 Prin Hotărârea din 4 iunie 2014, Sina Bank/Consiliul (T-67/12, nepublicată, EU:T:2014:348), Tribunalul, pe de o parte, a respins acțiunea din fața sa ca fiind introdusă în fața unei instanțe necompetente să se pronunțe, în ceea ce privea anularea articolului 19 alineatul (1) litera (b) și a articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, și ca fiind inadmisibilă în ceea ce privea anularea articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010 și, pe de altă parte, a anulat Decizia 2011/783 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, în măsura în care prin aceste acte s-a menținut, după reexaminare, înscrierea numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Întrucât nu s-a formulat niciun recurs împotriva Hotărârii din 4 iunie 2014, Sina Bank/Consiliul (T-67/12, nepublicată, EU:T:2014:348), aceasta a devenit definitivă și a dobândit autoritate de lucru judecat.

24 Prin e-mailul din 1 septembrie 2014, Consiliul a indicat avocaților reclamantei că, după reexaminarea situației acesteia din urmă, acesta decisese să mențină înscrierea numelui său pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 (denumită în continuare „lista în litigiu”), pentru următoarele motive:

„Sina Bank este controlată de Mostazafan Foundation, entitate iraniană parastatală majoră controlată direct de lider[…] și care deține 84 % din acțiunile Sina Bank. Aceasta furnizează servicii financiare pentru Mostazafan Foundation și grupului de unități și societăți afiliate acesteia. În consecință, Sina Bank asigură sprijin financiar guvernului Iranului prin intermediul Mostazafan Foundation.”

25 În anexa la același mesaj, Consiliul a comunicat documentele cu referința MD RELEX 169-174/14, care conțin elementele din dosar care susțin motivele citate la punctul 24 de mai sus.

26 Prin scrisoarea din 17 septembrie 2014, reclamanta a contestat menținerea măsurii de înghețare a fondurilor luată în privința sa. În special, aceasta a contestat procentul de participare la capitalul său deținut de Mostazafan Foundation din Republica Islamică Iran (denumită în continuare „Foundation”).

27 Prin Decizia 2014/776/PESC a Consiliului din 7 noiembrie 2014 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2014, L 325, p. 19), motivele înscrierii numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, au fost modificate în sensul indicat la punctul 24 de mai sus, cu efect de la 8 noiembrie 2014.

28 Pe cale de consecință, prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1202/2014 al Consiliului din 7 noiembrie 2014 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO 2014, L 325, p. 3), motivele includerii numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 au fost de asemenea modificate în sensul indicat la punctul 24 de mai sus, cu efect de la 8 noiembrie 2014.

29 Prin scrisoarea notificată reclamantei la 10 noiembrie 2014, Consiliul a indicat că aceasta din urmă trebuia să rămână supusă unor măsuri restrictive, pentru motivele citate la punctul 24 de mai sus. Acesta a adăugat că afirmația reclamantei, cuprinsă în scrisoarea din 17 septembrie 2014, potrivit căreia procentul participării Foundation la capitalul său ar fi trecut, după luna martie 2011, de la 80 % la 63,52 % nu era susținută și era, în plus, contrazisă de situațiile financiare ale Foundation pentru exercițiul 2012, potrivit cărora participarea Foundation la capitalul reclamantei era încă de 84 % în luna martie a anului 2012.

30 Prin scrisoarea din 15 ianuarie 2015, reclamanta a contestat menținerea măsurii de înghețare a fondurilor luată în privința sa. Ea a amintit cererile sale de a i se acorda un acces deplin la dosar și la toate documentele care justifică măsura menționată.

31 Prin Decizia (PESC) 2015/1008 a Consiliului din 25 iunie 2015 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2015, L 161, p. 19) și prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 2015/1001 al Consiliului din 25 iunie 2015 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO 2015, L 161, p. 1), Consiliul, după reexaminare, a menținut înscrierea numelui reclamantei pe lista în litigiu, pentru motivele citate la punctul 24 de mai sus, cu efect de la 27 iunie 2015.

32 Prin scrisoarea și prin e-mailul din 26 iunie 2015, Consiliul a informat avocații reclamantei că aceasta din urmă trebuia să rămână supusă unor măsuri restrictive pentru motivele citate la punctul 24 de mai sus.

33 Prin scrisoarea din 31 iulie 2015, reclamanta a contestat, prin intermediul avocaților săi, menținerea măsurii de înghețare a fondurilor luate în privința sa și a reiterat cererile sale de a i se acorda un acces deplin la dosar și la toate documentele care justifică măsura luată.

Procedura și concluziile părților

34 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 25 mai 2014, reclamanta a introdus prezenta acțiune, prin care se urmărește anularea deciziei Consiliului, astfel cum reiese aceasta din notificarea publicată la 15 martie 2014, de menținere a înscrierii numelui său pe lista în litigiu (denumită în continuare „decizia în litigiu”) și a anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012, în măsura în care aceasta o privește.

35 La 2 septembrie 2014, Consiliul a depus un memoriu în apărare.

36 La 22 octombrie 2014, reclamanta a depus un memoriu în replică.

37 La 4 decembrie 2014, Consiliul a depus un memoriu în duplică.

38 La 16 ianuarie 2015, reclamanta a depus la grefa Tribunalului un prim memoriu de adaptare a concluziilor sale, astfel încât acestea din urmă să vizeze și Decizia 2014/776 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1202/2014, în măsura în care prin aceste acte s-a menținut înscrierea numelui său pe lista în litigiu.

39 La 9 februarie 2015, Consiliul a depus observații privind prima adaptare a concluziilor prezentei acțiuni.

40 La 20 septembrie 2015, reclamanta a depus la grefa Tribunalului un al doilea memoriu de adaptare a concluziilor sale, astfel încât acestea din urmă să vizeze și Decizia 2015/1008 și Regulamentul de punere în aplicare 2015/1001, în măsura în care prin aceste acte s-a menținut înscrierea numelui său pe lista în litigiu.

41 La 4 noiembrie 2015, Consiliul a depus observații privind a doua adaptare a concluziilor prezentei acțiuni.

42 Pe baza propunerii judecătorului raportor, Tribunalul a decis deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 alineatul (3) literele (a), (b) și (d) din Regulamentul de procedură, a invitat părțile să răspundă în scris la anumite întrebări, să furnizeze anumite date sau anumite informații și să depună anumite documente. Părțile au dat curs acestor solicitări în termenele stabilite.

43 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 8 aprilie 2016.

44 În cererea introductivă și în memoriile de adaptare a concluziilor sale, reclamanta solicită în esență Tribunalului:

— anularea deciziei în litigiu și a anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012, în măsura în care aceasta o privește;

— anularea Deciziei 2014/776 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1202/2014, în măsura în care prin aceste acte s-a menținut înscrierea numelui său pe lista în litigiu;

— anularea Deciziei 2015/1008 și a Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001 (denumite în continuare, împreună cu Decizia 2014/776 și cu Regulamentul de punere în aplicare nr. 1202/2014, „actele în litigiu”), în măsura în care prin aceste acte s-a menținut înscrierea numelui său pe lista în litigiu;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

45 Consiliul solicită în esență Tribunalului:

— respingerea primului capăt de cerere, în măsura în care privește anularea anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012, în ceea ce privește reclamanta, și a celui de al treilea capăt de cerere ca fiind inadmisibile;

— respingerea restului acțiunii ca fiind neîntemeiată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

1. *Cu privire la admisibilitate*

Cu privire la admisibilitatea primului capăt de cerere al concluziilor, în măsura în care privește anularea anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012 în ceea ce o privește pe reclamantă

46 Consiliul solicită respingerea ca fiind inadmisibil a primului capăt de cerere al concluziilor, în măsura în care privește anularea anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012, în ceea ce o privește pe reclamantă. Regulamentul nr. 267/2012 ar fi fost adoptat la 23 martie 2012. Acesta ar fi fost publicat și ar fi intrat în vigoare la 24 martie 2012. Capătul de cerere în cauză, care figurează în cererea depusă la grefa Tribunalului la 25 mai 2014 (punctul 34 de mai sus), ar fi fost, așadar, introdus după termenul prevăzut la articolul 263 TFUE.

47 Reclamanta solicită respingerea prezentului fine de neprimire. Aceasta consideră că este admisibilă cererea sa de anulare atât a deciziei în litigiu, cât și a anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012, în măsura în care înscrierea numelui său a fost menținută în aceasta, conform deciziei în litigiu și în pofida pronunțării Hotărârii din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul (T-15/11, EU:T:2012:661).

48 În această privință, mai întâi, trebuie să se constate că concluziile prezentei acțiuni prin care se urmărește anularea anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012 în ceea ce o privește pe reclamantă sunt în esență identice cu cele care vizează direct anularea deciziei în litigiu, și anume decizia Consiliului, astfel cum reiese aceasta din notificarea publicată la 15 martie 2014, de menținere a înscrierii numelui reclamantei pe lista în litigiu. Astfel, atât una, cât și cealaltă vizează în esență același act, și anume cel prin care, astfel cum se menționează în notificarea publicată la 15 martie 2014, Consiliul a decis, după reexaminare, menținerea înscrierii numelui său pe lista în litigiu.

49 În continuare, trebuie să se observe că, în conformitate cu articolul 275 al doilea paragraf TFUE și cu articolul 263 al patrulea și al șaselea paragraf TFUE, reclamanta are calitatea de a exercita acțiunea în anularea deciziei de menținere, după revizuire, a înscrierii numelui său pe lista în litigiu, care se află la originea menținerii măsurilor restrictive adoptate în privința sa (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul, T-15/11, EU:T:2012:661, punctele 34 și 38).

50 În sfârșit, este important să se amintească faptul că, potrivit jurisprudenței, termenul de introducere a unei acțiuni în anulare împotriva unor acte care prevăd măsuri restrictive individuale în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE începe să curgă, pentru fiecare dintre persoanele și entitățile menționate, de la data comunicării care trebuie să îi fie făcută cu privire la aceste acte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2013, Gbagbo și alții/Consiliul, C-478/11 P-C-482/11 P, EU:C:2013:258, punctul 59).

51 Atunci când adresa persoanei sau a entității vizate de un act care prevede măsuri restrictive este cunoscută de Consiliu, acesta din urmă este obligat să procedeze la o comunicare individuală a actului în cauză la adresa menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punctele 47-52). Din jurisprudență reiese că, în măsura în care termenul de introducere a acțiunii curge de la data notificării actului care prevede măsuri restrictive, acest termen nu poate începe să curgă, în privința persoanei sau a entității vizate de acest act și a cărei adresă este cunoscută de Consiliu, atât timp cât actul în discuție nu i-a fost comunicat în mod valabil la adresa menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2013, Bank Melli Iran/Consiliul, T-35/10 și T-7/11, EU:T:2013:397, punctele 57 și 59, și Hotărârea din 5 noiembrie 2014, Mayaleh/Consiliul, T-307/12 și T-408/13, EU:T:2014:926, punctul 66).

52 În speță, din elementele din dosar, în special din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012, reiese că Consiliul cunoștea adresa exactă a reclamantei. Așadar, acesta era obligat să îi comunice individual decizia în litigiu. Or, Consiliul s-a limitat la publicarea unei notificări în Jurnalul Oficial, astfel încât, în măsura în care termenul de introducere a a acțiunii curge de la data notificării actului, acesta nu a putut începe să curgă.

53 Având în vedere ansamblul elementelor care precedă, trebuie să se constate, pe de o parte, că concluziile prezentei acțiuni prin care se urmărește anularea anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012, în măsura în care aceasta privește reclamanta, nu au un conținut autonom în raport cu cele prin care se urmărește anularea deciziei în litigiu, cu care acestea se confundă, și, pe de altă parte, că finele de neprimire întemeiat pe caracterul tardiv al prezentei acțiuni, în măsura în care urmărește anularea deciziei în litigiu, este neîntemeiat și trebuie, prin urmare, să fie respins.

Cu privire la admisibilitatea celui de al treilea capăt de cerere

54 Consiliul solicită respingerea ca fiind inadmisibil a celui de al treilea capăt de cerere, prin care se urmărește anularea Deciziei 2015/1008 și a Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001, în măsura în care aceste acte au menținut înscrierea numelui reclamantei pe lista în litigiu. Din scrisoarea din 31 iulie 2015 (punctul 33 de mai sus) ar reieși că reclamantei i s-ar fi notificat actele în cauză prin intermediul avocaților săi. În plus, anumiți termeni din scrisoarea din 6 decembrie 2010 (punctul 11 de mai sus) ar permite să se presupună existența unui acord, în sensul jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 5 noiembrie 2014, Mayaleh/Consiliul (T-307/12 și T-408/13, EU:T:2014:926, punctul 74), intervenit cu reclamanta, pentru ca comunicările cu aceasta să se efectueze prin intermediul avocaților săi. Notificarea Deciziei 2015/1008 și a Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001 avocaților reclamantei la 26 iunie 2015 (punctul 32 de mai sus) ar fi făcut să curgă termenul de introducere a acțiunii împotriva actelor menționate, care ar fi expirat la 5 septembrie 2015. Al treilea capăt de cerere, care figurează în al doilea memoriu de adaptare a concluziilor, depus la grefa Tribunalului la 20 septembrie 2015 (punctul 40 de mai sus), ar fi fost, așadar, introdus tardiv.

55 Reclamanta solicită respingerea prezentului fine de neprimire ca fiind neîntemeiat.

56 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe bine stabilite, prezentarea cererilor de adaptare a concluziilor este supusă cerinței respectării termenului de introducere a acțiunii prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2013, Bank Melli Iran/Consiliul, T-35/10 și T-7/11, EU:T:2013:397, punctul 55, și Hotărârea din 16 septembrie 2013, Bank Kargoshaei și alții/Consiliul, T-8/11, nepublicată, EU:T:2013:470, punctul 40).

57 Pentru a face să curgă acest termen de introducere a acțiunii în privința reclamantei, Consiliul trebuia, în măsura în care cunoștea adresa reclamantei, să îi comunice individual Decizia 2015/1008 și Regulamentul de punere în aplicare 2015/1001 (a se vedea punctul 51 de mai sus).

58 În speță, Consiliul a procedat la comunicarea Deciziei 2015/1008 și a Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001 reclamantei, prin intermediul avocaților săi, prin scrisoare și prin e-mailul din 26 iunie 2015 (punctul 32 de mai sus).

59 În răspuns la o cerere scrisă a Tribunalului (punctul 42 de mai sus), Consiliul a prezentat o chitanță poștală care atestă că scrisoarea din 26 iunie 2015 a ajuns la avocații reclamantei la 1 iulie 2015.

60 Trebuie însă amintit că articolul 263 al șaselea paragraf TFUE se referă la „notificarea [actului] reclamantului”, iar nu la notificarea actului reprezentantului acestuia. În consecință, atunci când un act trebuie să facă obiectul unei notificări pentru ca termenul de introducere a acțiunii să înceapă să curgă, aceasta trebuie în principiu să fie adresată destinatarului actului respectiv, iar nu avocaților care îl reprezintă. Astfel, potrivit jurisprudenței, notificarea reprezentantului unui reclamant este echivalentă cu notificarea destinatarului numai în cazul în care o astfel de formă de notificare este prevăzută în mod expres de reglementarea aplicabilă sau de un acord între părți (a se vedea în acest sens Ordonanța din 8 iulie 2009, Thoss/Curtea de Conturi, T-545/08, nepublicată, EU:T:2009:260, punctele 41 și 42, Hotărârea din 11 iulie 2013, BVGD/Comisia, T-104/07 și T-339/08, nepublicată, EU:T:2013:366, punctul 146, și Hotărârea din 5 noiembrie 2014, Mayaleh/Consiliul, T-307/12 și T-408/13, EU:T:2014:926, punctul 74).

61 În speță, reglementarea aplicabilă, și anume articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413 și articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012, nu face nicio referire explicită la posibilitatea de notificare a măsurilor restrictive luate în privința unei persoane sau a unei entități reprezentantului acesteia din urmă, însă prevede în mod expres că, dacă dispune de adresa persoanei sau a entității respective, Consiliul comunică decizia de a îi aplica măsuri restrictive direct. Decizia 2015/1008 și Regulamentul de punere în aplicare 2015/1001 trebuiau, așadar, să fie notificate direct reclamantei, a cărei adresă Consiliul o cunoștea (punctul 52 de mai sus).

62 Pe de altă parte, în răspunsul la o întrebare scrisă a Tribunalului (punctul 42 de mai sus) și în cadrul ședinței, reclamanta a contestat faptul că între ea și Consiliu ar fi intervenit un acord pentru ca toate deciziile de a-i aplica măsuri restrictive să îi fie notificate la adresa avocaților săi și, prin urmare, prin intermediul acestora. În fapt, elementele din dosar nu permit să se constate că un astfel de acord ar fi intervenit între reclamantă și Consiliu. Desigur, din dosar reiese că, în urma scrisorii Consiliului din 28 octombrie 2010 (punctul 10 de mai sus) adresate direct reclamantei, avocații acesteia din urmă au răspuns, prin scrisorile din 6 și 20 decembrie 2010 (punctul 11 de mai sus), care purtau mențiunea, în josul paginii, a propriei lor adrese profesionale și care invitau Consiliul să le dea acces la dosar și să le comunice elementele care susțin decizia sa de aplicare a măsurilor restrictive clientei lor, și că, referindu-se la aceste din urmă scrisori, Consiliul a adresat ulterior direct scrisoarea din 22 februarie 2011 (punctul 13 de mai sus) avocaților reclamantei. Deși acest schimb de scrisori atestă că reclamanta s-a adresat Consiliului prin intermediul avocaților săi și deși aceștia din urmă au solicitat accesul la dosar sau comunicarea anumitor documente, nu reiese totuși că reclamanta ar fi autorizat Consiliul, prin derogare de la ceea ce prevede reglementarea aplicabilă (a se vedea punctul 61 de mai sus), să comunice cu aceasta de asemenea în mod indirect, prin intermediul avocaților săi. Reiese în special din scrisoarea din 18 iulie 2011 (punctul 14 de mai sus) și din scrisoarea din 5 decembrie 2011 (punctul 16 de mai sus) că, cu anumite ocazii, reclamanta și Consiliul au continuat să comunice direct între ele. În plus, din scrisorile din 15 ianuarie și din 31 iulie 2015 (punctele 30 și 33 de mai sus) reiese că reclamanta dorea ca documentele pertinente care figurau în dosarul Consiliului să îi fie comunicate direct. În consecință, trebuie să se constate că reclamanta nu a încheiat niciun acord cu Consiliul pentru ca actele în cauză să îi fie notificate la adresa avocaților săi și, prin urmare, prin intermediul acestora din urmă.

63 Rezultă că, în împrejurările din speță, comunicarea efectivă a actelor în cauză avocaților reclamantei nu echivala cu o comunicare și, așadar, cu o notificare a acestor acte reclamantei înseși.

64 Având în vedere toate elementele care precedă, trebuie să se constate că prezenta acțiune este admisibilă integral.

2. *Cu privire la fond*

65 În susținerea prezentei acțiuni, reclamanta înaintează două motive, întemeiate, primul, pe o încălcare a obligației de motivare, a principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, iar al doilea, respectiv, pe o eroare vădită de apreciere.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă

66 Reclamanta impută Consiliului că, prin adoptarea deciziei în litigiu (punctul 34 de mai sus) și a actelor în litigiu (punctul 44 a treia liniuță de mai sus) (denumite în continuare împreună „actele atacate”), a încălcat obligația de motivare, principiul respectării dreptului la apărare și dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum sunt interpretate de instanța Uniunii Europene și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în măsura în care nu i-a comunicat nici motivele precise, nici elementele de probă și înscrisurile care ar fi justificat menținerea, după reexaminare, a înscrierii numelui său pe lista în litigiu. Reclamanta susține că, potrivit jurisprudenței, lipsa motivării este o încălcare a normelor fundamentale de procedură care nu poate fi reparată de simplul fapt că persoana interesată ia cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa în cursul procedurii în fața instanței Uniunii. Singurele motive care i-ar fi fost comunicate, înaintea introducerii prezentei acțiuni, ar fi cele citate la punctul 5 de mai sus. Astfel cum s-a recunoscut în Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul (T-15/11, EU:T:2012:661), această motivare ar fi insuficientă, întrucât ar fi prea laconică și generală. În plus, niciun element de probă nu i-ar fi fost furnizat în ceea ce privește presupusele legături cu „Daftar” și o eventuală contribuție din partea sa la finanțarea „intereselor strategice ale regimului”, care nu ar fi, în cele din urmă, identificate. În orice caz, motivarea comunicată ar fi eronată, întrucât, pe de o parte, nu ar exista nicio probă că aceasta ar fi în continuare controlată de Foundation sau că ar fi controlată de „Daftar” sau legată de acesta și, pe de altă parte, aceasta ar finanța aproape exclusiv particulari și întreprinderi cu capital privat și foarte puțin guvernul sau entitățile publice. Motivele suplimentare care figurează în scrisoarea din 5 decembrie 2011 (punctul 16 de mai sus) nu ar furniza o motivare suficientă actelor în litigiu. Consiliul s-ar limita să indice în ea că aceasta ar avea drept acționar majoritar Foundation, fără a preciza care ar fi „interesele strategice ale regimului” pe care aceasta le-ar fi finanțat, nici care dispoziții precise ale Deciziei 2010/413 și ale Regulamentului nr. 267/2012 ar fi justificat menținerea numelui său pe lista în litigiu. În pofida cererilor sale în acest sens, Consiliul nu i-ar fi furnizat nicio informație detaliată cu privire la motivele menținerii înscrierii numelui său pe lista în litigiu. Singurele elemente pe care i le-ar fi comunicat sau de care s-ar fi prevalat nu ar furniza proba a ceea ce acesta ar susține în actele atacate. Lipsa unui element specific și concret în motivarea actelor atacate nu i-ar permite să înțeleagă conținutul acestora și ar afecta, astfel, exercitarea dreptului său la apărare și a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă.

67 Consiliul respinge argumentele reclamantei și solicită respingerea primului motiv.

Cu privire la încălcarea obligației de motivare

68 Potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, care constituie un corolar al principiului respectării dreptului la apărare, are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe

de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 49 și jurisprudența citată).

69 Motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanei interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 50 și jurisprudența citată).

70 În ceea ce privește motivarea unui act al Consiliului prin care se impun măsuri restrictive, aceasta trebuie să identifice motivele specifice și concrete pentru care Consiliul consideră, în exercitarea puterii sale de apreciere discreționare, că persoana interesată trebuie să facă obiectul unor astfel de măsuri (Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 52).

71 Articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413 și articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012 impun de asemenea Consiliului să prezinte motivele individuale și specifice ale măsurilor restrictive adoptate în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) litera (b) din aceeași decizie și cu articolul 23 alineatul (2) litera (a) și alineatul (3) din același regulament și să le aducă la cunoștința persoanelor și entităților în cauză (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, C-548/09 P, Rep., EU:C:2011:735, punctul 48). Potrivit jurisprudenței, Consiliul trebuie, în principiu, să se achite de obligația sa de motivare, printr-o comunicare individuală, simpla publicare în Jurnalul Oficial nefiind suficientă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctele 47 și 48; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punctul 52).

72 Motivarea impusă de articolul 296 TFUE, precum și de articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413 și de articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012 trebuie să fie adaptată dispozițiilor în temeiul cărora au fost adoptate măsurile restrictive. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul destinatarilor sau al altor persoane vizate în mod direct și individual de actul respectiv de a primi explicații. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că aprecierea caracterului suficient al unei motivări trebuie efectuată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 53 și jurisprudența citată).

73 În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 54 și jurisprudența citată).

– Cu privire la decizia în litigiu

74 Din elementele dosarului citate la punctele 15 și 16 de mai sus reiese că decizia în litigiu se bazează atât pe motivarea inițială expusă la punctul 5 de mai sus, cât și pe motivarea complementară, notificată reclamantei prin scrisoarea din 5 decembrie 2011, expusă la punctul 16 de mai sus.

75 Ansamblul motivării citate la punctele 5 și 16 de mai sus urmărea în mod vădit să aplice reclamantei, pe de o parte, criteriul „controlului” de către o persoană sau de o entitate recunoscută că este implicată, are legătură directă cu sau susține proliferarea nucleară, enunțat la articolul 20 alineatul (1)

litera (b) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012, și, pe de altă parte, criteriul „susținerii proliferării nucleare”, enunțat în aceleași dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul, T-15/11, EU:T:2012:661, punctul 70).

76 În măsura în care prin decizia în litigiu se aplică reclamantei criteriul „controlului”, aceasta se bazează pe motivarea inițială și pe motivarea suplimentară care, astfel cum s-a constatat la punctul 70 din Hotărârea din 4 iunie 2014, Sina Bank/Consiliul (T-67/12, nepublicată, EU:T:2014:348), viza în mod vădit să completeze motivarea inițială întemeiată pe aplicarea criteriului „controlului” în privința reclamantei.

77 În măsura în care motivarea inițială citată la punctul 5 de mai sus a fost deja considerată insuficientă la punctul 82 din Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul (T-15/11, EU:T:2012:661), care a dobândit autoritate de lucru judecat (punctul 20 de mai sus), mai trebuie să se examineze dacă motivarea complementară citată la punctul 16 de mai sus este de natură, în speță, de a o fi completat astfel încât cerințele de motivare să fi fost în final respectate în cazul adoptării deciziei în litigiu. În Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul, T-15/11, EU:T:2012:661, punctele 72-79), Tribunalul nu a avut ocazia să se pronunțe cu privire la această din urmă întrebare, întrucât s-a limitat să constate că, în măsura în care, în actele contestate atunci în fața sa, Consiliul se întemeiase pe această motivare complementară, care fusese comunicată reclamantei după adoptarea actelor menționate, acesta încălcase principiul respectării dreptului la apărare și în special dreptul reclamantei de a fi ascultată în prealabil.

78 În speță, motivarea complementară permite să se identifice persoanele sau entitățile care, potrivit Consiliului, „controlează” reclamanta, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012, care nu mai sunt identificate, precum în motivarea inițială, ca fiind „biroul Ghidului”, ci ca fiind „Foundation” și „Ghidul” însuși.

79 În plus, motivarea complementară permite să se înțeleagă modalitățile în care, potrivit Consiliului, Ghidul și Foundation „controlau”, direct sau indirect, reclamanta, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012. Astfel, din motivarea menționată reiese că Foundation a fost considerată ca controlând în mod direct reclamanta, pentru motivul că aceasta rămânea „principalul acționar” al acesteia din urmă. De altfel, din această motivare reiese că Ghidul a fost considerat că controlează în mod indirect reclamanta, prin intermediul Foundation, în măsura în care „Foundation [era] un organism public care răspunde în fața Ghidului”.

80 În contextul din speță, expresia „a răspunde în fața”, utilizată de Consiliu, trimite în mod suficient de comprehensibil la exercitarea unui „control” al Ghidului asupra Foundation, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012.

81 Motivarea complementară notificată reclamantei prin scrisoarea din 5 decembrie 2011 era, așadar, suficientă, în contextul din speță, pentru a-i permite să înțeleagă că decizia în litigiu îi aplica criteriul „controlului” și se întemeia, mai precis, pe împrejurarea că era controlată de Foundation și, prin intermediul acesteia din urmă, de Ghid. De asemenea, Tribunalul este în măsură, pe baza acestei motivări complementare, să controleze temeinicia deciziei în litigiu, în măsura în care aceasta aplică reclamantei criteriul „controlului”.

82 În consecință, având în vedere contextul speței, trebuie să se constate că decizia în litigiu, în măsura în care aplică în privința reclamantei criteriul „controlului”, a fost motivată corespunzător cerințelor legale datorită motivării complementare furnizate de Consiliu.

83 În schimb, decizia în litigiu nu este suficient de motivată în măsura în care aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare”. Astfel, motivarea inițială citată la punctul 5 de mai sus, astfel cum a fost modificată prin motivarea complementară citată la punctul 16 de mai sus, se limitează în esență să constate că reclamanta ar contribui „la finanțarea intereselor strategice ale regimului”, în măsura în care „principalul acționar [rămânea] Foundation, care [ar fi] un organism public care răspunde în fața Ghidului”.

84 Chiar dacă se admite că proliferarea nucleară poate fi considerată ca ținând de „interesele strategice ale regimului”, motivarea deciziei în litigiu nu permite să se cunoască motivele specifice și concrete pentru care Consiliul a considerat că reclamanta contribuia la finanțarea proliferării nucleare.

85 Astfel, chiar dacă se presupune că se poate deduce din motivele care menționează legăturile de capital existente între Foundation și reclamantă, astfel cum susține Consiliul în înscrisurile sale, că reclamanta plătește dividende importante și oferă servicii financiare către Foundation, nu este mai puțin adevărat că motivele menționate nu furnizează nicio explicație cu privire la utilizarea sumelor menționate sau a serviciilor financiare menționate de către Foundation sau de către Ghid pentru a contribui la proliferarea nucleară. Pe de o parte, nu reiese din motivarea deciziei în litigiu că Foundation ar fi, direct sau indirect, implicată în proliferarea nucleară, având în vedere că această implicare nu poate fi prezumată în speță. Pe de altă parte, această motivație nu conține niciun element în sensul că dividendele plătite sau serviciile financiare oferite de reclamantă pentru Foundation ar fi sau ar putea fi utilizate pentru a contribui, direct sau indirect, la proliferarea nucleară. Or, o astfel de utilizare nu poate fi prezumată în speță.

86 În consecință, trebuie să se constate că decizia în litigiu, în măsura în care aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare”, nu a fost motivată corespunzător cerințelor legale.

87 Așadar, trebuie admisă critica întemeiată pe o încălcare a obligației de motivare, în măsura în care prin aceasta se urmărește anularea deciziei în litigiu, întrucât aceasta aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare” (punctul 68 de mai sus) și trebuie respinsă această critică în măsura în care prin aceasta se urmărește anularea aceleiași decizii, întrucât aplică reclamantei criteriul „controlului” (punctul 82 de mai sus).

– Cu privire la actele în litigiu

88 Din elementele dosarului citate la punctele 24, 27, 28, 31 și 32 de mai sus reiese că actele în litigiu se întemeiază pe o nouă motivare, expusă la punctul 24 de mai sus.

89 Prin această nouă motivare, Consiliul a amintit, precizându-le, legăturile existente între reclamantă, Foundation și Ghid, și anume că „[reclamanta era] controlată de […] Foundation, entitate iraniană parastatală majoră controlată direct de lider[…] și care deține 84 % din acțiunile [reclamantei]”. Pe de altă parte, acesta a arătat că „[reclamanta] furniz[a] servicii financiare pentru […] Foundation și grupului de unități și societăți afiliate acesteia, lucru din care a dedus că „[reclamanta] asigur[a] sprijin financiar guvernului Iranului prin intermediul Foundation”.

90 Aceste motive urmăresc în mod vădit să aplice reclamantei, pe de o parte, criteriul „controlului” de către o persoană sau de o entitate care este implicată, are legătură directă cu sau susține proliferarea nucleară, enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012, și, pe de altă parte, criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian”, enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (c) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 267/2012. În această din urmă privință, actele în litigiu se întemeiază, așadar, pe un nou criteriu în raport cu decizia în litigiu (a se vedea punctul 75 de mai sus).

91 Prima parte a motivării expuse la punctul 89 de mai sus era suficientă, în contextul din speță, pentru a permite reclamantei să înțeleagă că actele în litigiu îi aplicau criteriul „controlului” și se întemeiau, mai precis, pe împrejurarea că, prin intermediul Foundation, aceasta era controlată de Ghid. În plus, Tribunalul este în măsură, pe baza acestei motivări, să controleze temeinicia actelor în litigiu, în măsura în care acestea aplică reclamantei criteriul „controlului”.

92 În ceea ce privește a doua parte a motivării expuse la punctul 89 de mai sus, aceasta era suficientă, în contextul din speță, pentru a permite reclamantei să înțeleagă faptul că actele în litigiu îi aplicau și criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian” și se întemeiau, mai precis, pe împrejurarea că furniza servicii financiare Foundation și grupului său de filiale și de societăți, ceea ce, având în vedere natura parastatală a Foundation și controlul direct exercitat de Ghid asupra acesteia, însemna în mod indirect că furniza un sprijin de ordin financiar guvernului iranian. În plus, Tribunalul este în măsură, pe baza acestei motivări, să controleze temeinicia actelor în litigiu, în măsura în care acestea aplică reclamantei criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian”.

93 În consecință, având în vedere contextul speței, trebuie să se constate că actele în litigiu au fost motivate corespunzător cerințelor legale și, prin urmare, să se respingă critica întemeiată pe o încălcare a obligației de motivare, în măsura în care aceasta urmărește anularea actelor menționate.

94 Având în vedere elementele care precedă, trebuie admis motivul întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare în măsura în care urmărește anularea deciziei în litigiu întrucât aceasta aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare” (punctul 86 de mai sus) și respins în rest (punctele 87 și 93 de mai sus).

Cu privire la încălcarea principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă

95 Dreptul fundamental la respectarea dreptului la apărare în cursul unei proceduri care precedă adoptarea de măsuri restrictive este expres consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, căreia articolul 6 alineatul (1) TUE îi recunoaște aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor (a se vedea Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctul 31 și jurisprudența citată).

96 Principiul respectării dreptului la apărare impune, pe de o parte, ca elementele incriminatoare imputate persoanei sau entității interesate care reprezintă temeiul actului cauzator de prejudiciu să îi fie comunicate acesteia și, pe de altă parte, ca persoanei sau entității interesate să i se dea posibilitatea să își prezinte în mod util punctul de vedere cu privire la aceste elemente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Consiliul, T-228/02, EU:T:2006:384, punctul 93).

97 În cadrul adoptării unei decizii prin care numele unei persoane sau al unei entități este menținut pe lista persoanelor sau a entităților care fac obiectul măsurilor restrictive, Consiliul trebuie să respecte dreptul acestei persoane sau al acestei entități de a fi ascultată în prealabil atunci când reține noi elemente împotriva sa, și anume elemente care nu figurau în decizia inițială de înscriere a numelui său în această listă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2011, Franța/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 62, și Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctele 42 și 43).

– Cu privire la decizia în litigiu

98 La 5 decembrie 2011, Consiliul a comunicat în mod individual reclamantei motivarea complementară a deciziei în litigiu, menționată la punctul 16 de mai sus.

99 În ceea ce privește aplicarea în privința reclamantei a criteriului „controlului” enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012, de la punctul 82 de mai sus decurge că motivarea deciziei în litigiu era suficientă.

100 Pe de altă parte, Consiliul indică faptul că a comunicat reclamantei toate elementele documentare pe care se întemeia această motivare (punctul 13 de mai sus).

101 Spre deosebire de cazul actelor anulate prin Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul (T-15/11, EU:T:2012:661, punctele 72-79) (punctul 77 de mai sus), reclamanta a putut, așadar, să conteste în mod util, în cazul deciziei în litigiu, temeinicia motivării privind aplicarea în privința acesteia a criteriului „controlului” și elementele care o susțineau, chiar înainte de adoptarea acestei decizii, în special în scrisorile din 23 ianuarie 2012 (punctul 17 de mai sus) și din 14 aprilie 2014 (punctul 22 de mai sus). În plus, aceasta și-a putut exercita efectiv acțiunea privind temeinicia acestei motivări, astfel cum dovedește prezenta acțiune.

102 În schimb, în măsura în care decizia în litigiu aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare”, din cuprinsul punctului 86 de mai sus reiese că motivarea deciziei în litigiu era insuficientă. Prin urmare, reclamanta nu a fost în măsură, înainte de introducerea prezentei acțiuni sau în cadrul acesteia, să conteste în mod util sau eficace temeinicia aplicării acestui criteriu situației sale.

103 Prin urmare, trebuie să se considere că decizia în litigiu, în măsura în care aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare”, încalcă dreptul la apărare al acesteia din urmă, precum și dreptul său la o protecție jurisdicțională efectivă, însă nu încalcă aceste drepturi în măsura în care aplică reclamantei criteriul „controlului”.

104 Așadar, trebuie admis motivul întemeiat pe o încălcare a principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă,în măsura în care prin acesta se urmărește anularea deciziei în litigiu întrucât aceasta aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare” și trebuie respins acest motiv în măsura în care prin acesta se urmărește anularea deciziei în litigiu întrucât aplică reclamantei criteriul „controlului”.

– Cu privire la actele în litigiu

105 La 1 septembrie 2014, Consiliul a comunicat în mod individual reclamantei motivarea actelor în litigiu, expusă la punctul 24 de mai sus.

106 Din cuprinsul punctului 93 de mai sus reiese că această motivare putea fi considerată suficientă, din perspectiva cerințelor jurisprudenței, în ceea ce privește aplicarea în privința reclamantei atât a criteriului „controlului”, enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012, cât și a celui al „sprijinului acordat guvernului iranian”, enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (c) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 267/2012.

107 Pe de altă parte, Consiliul indică faptul că a comunicat reclamantei toate mijloacele de probă pe care se întemeia această motivare (punctul 25 de mai sus).

108 Reclamanta a putut să conteste această motivare și elementele care o susțineau chiar înainte de adoptarea actelor în litigiu, în special în scrisorile din 17 septembrie 2014 (punctul 26 de mai sus) și din 15 ianuarie 2015 (punctul 30 de mai sus).

109 În plus, reclamanta a putut să își exercite în mod efectiv dreptul la o cale de atac obiectând printre altele, în cadrul prezentei acțiuni, că „nu susține[a] din punct de vedere financiar guvernul mai mult ca oricare altă bancă centrală din lume” și că „acord[a] încă și mai puțin tipul de sprijin vizat prin actele atacate, și anume sprijin pentru activitățile de proliferare nucleară”.

110 Prin urmare, dreptul la apărare al reclamantei, precum și dreptul acesteia din urmă la o protecție jurisdicțională efectivă au fost pe deplin respectate cu ocazia adoptării actelor în litigiu.

111 În consecință, trebuie respins motivul întemeiat pe o încălcare a principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă în măsura în care prin acesta se urmărește anularea actelor în litigiu.

112 Din ansamblul elementelor care precedă rezultă că primul motiv nu trebuie primit decât în măsura în care privește decizia în litigiu și în măsura în care aceasta aplică reclamantei criteriul „susținerii proliferării nucleare”. În rest, primul motiv trebuie respins.

113 În măsura în care aplicarea în privința reclamantei a criteriului „controlului” în actele atacate, precum și cea a criteriului „sprijinului acordat guvernului iranian” în actele în litigiu nu sunt afectate de nelegalitățile constatate la punctele 87, 94 și 104 de mai sus, aceste nelegalități nu pot justifica anularea actelor respective. Astfel, în ceea ce privește controlul legalității unei decizii prin care se adoptă măsuri restrictive, Curtea a decis că, având în vedere natura preventivă a acestora din urmă, dacă instanța Uniunii consideră că cel puțin unul dintre motivele menționate este suficient de precis și de concret, că este întemeiat și că reprezintă prin el însuși un temei suficient pentru susținerea acelei decizii, împrejurarea că altele dintre acele motive nu ar îndeplini aceste condiții nu poate justifica anularea deciziei menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 130).

114 Prin urmare, trebuie să se continue prin examinarea celui de al doilea motiv, limitând verificarea la aspectul dacă, în măsura în care Consiliul a aplicat criteriul „controlului” în actele atacate, precum și pe cel al „sprijinului acordat guvernului iranian” în actele în litigiu, el a afectat toate aceste acte printr-o eroare de apreciere.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere

115 Reclamanta impută Consiliului că a săvârșit o eroare vădită de apreciere întrucât a decis după reexaminare, în actele atacate, să mențină înscrierea numelui său pe lista în litigiu. Aceasta observă că singurele motive care i-au fost comunicate pentru a justifica menținerea acestei înscrieri sunt eronate, în măsura în care aceasta nu are legătură cu interesele „Daftar” și nu contribuie nici la finanțarea „intereselor strategice ale regimului” sau, mai precis, la proliferarea nucleară. Consiliul ar fi omis să țină seama de faptul că aceasta ar fi organizată și ar funcționa ca o bancă privată obișnuită. Membrii conducerii sale ar fi fost aleși pe baza competențelor lor și a calităților lor și niciunul dintre ei nu ar fi fost numit de „Daftar” sau nu ar fi legat de acesta din urmă. Serviciile și împrumuturile sale ar fi furnizate către persoane private, particulari și întreprinderi, mai degrabă decât unor entități publice. Chiar dacă Foundation rămâne acționarul său majoritar, aceasta nu ar putea justifica menținerea numelui său pe lista în litigiu, întrucât atât Foundation, cât și Daftar ar funcționa în mod autonom față de guvern sau față de puterea executivă iraniană, fie pentru motive instituționale și organizatorice, fie în temeiul principiului constituțional al separației puterilor enunțat la articolul 57 din Constituția iraniană. Consiliul nu ar fi aplicat, în speță, singurul criteriu care, potrivit jurisprudenței, ar autoriza adoptarea unei măsuri de înghețare a fondurilor împotriva unei persoane sau a unei entități, și anume acela al unui sprijin adus guvernului iranian, care nu ar putea, în plus, să fie numai indirect, ci ar trebui în mod necesar să fie direct. La fel ca Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, Consiliul ar trebui să tragă concluziile din Hotărârea din 4 iunie 2014, Sina Bank/Consiliul (T-67/12, nepublicată, EU:T:2014:348), care ar impune încetarea măsurii de înghețare a fondurilor luate în privința sa.

116 Consiliul respinge argumentele reclamantei și solicită respingerea celui de al doilea motiv ca neîntemeiat.

117 Astfel cum rezultă din jurisprudența Curții, controlul jurisdicțional al unui act care prevede măsuri restrictive care vizează o persoană sau o entitate impune în special ca instanța Uniunii să se asigure că actul în cauză se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă. Aceasta presupune verificarea faptelor invocate în expunerea de motive pe care se bazează actul respectiv, astfel încât controlul jurisdicțional să nu se limiteze la aprecierea verosimilității abstracte a motivelor invocate, ci să privească aspectul dacă respectivele motive sau cel puțin unul dintre ele, considerat suficient prin el însuși pentru susținerea acestui act, sunt întemeiate (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punctul 64 și jurisprudența citată).

118 În acest scop, instanța Uniunii are sarcina să procedeze la această examinare solicitând, dacă este cazul, autorității competente a Uniunii să prezinte informațiile sau elementele de probă, confidențiale sau neconfidențiale, relevante pentru efectuarea unei asemenea examinări (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punctul 65 și jurisprudența citată).

119 Astfel, în caz de contestare, autoritatea competentă a Uniunii este cea care are sarcina să demonstreze temeinicia motivelor reținute împotriva persoanei vizate, aceasta din urmă neavând obligația să facă dovada negativă a netemeiniciei motivelor menționate (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punctul 66 și jurisprudența citată).

120 Cu titlu preliminar, reiese din jurisprudența citată la punctele 117-119 de mai sus, că controlul pe care Tribunalul îl exercită în speță nu este limitat la un control al erorii vădite de apreciere. Prin urmare, nu este necesar să se țină seama de faptul că, potrivit reclamantei, eroarea săvârșită de Consiliu ar fi vădită.

Cu privire la decizia în litigiu

121 Astfel cum s-a observat la punctele 75 și 78-81 de mai sus, din motivarea inițială și complementară a deciziei în litigiu expusă la punctele 5 și 16 de mai sus reiese că decizia menționată se bazează în special pe aplicarea, în privința reclamantei, a criteriului „controlului” enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012 și se întemeiază, mai precis, pe împrejurarea că reclamanta era controlată de Foundation și, prin intermediul acesteia din urmă, de Ghid.

122 Argumentele reclamantei pot fi înțelese în esență ca imputând Consiliului, în decizia în litigiu, că a săvârșit o eroare de apreciere care constă în a considera că ea era controlată de o persoană sau de o entitate recunoscută ca fiind implicată, având legătură directă cu sau susținând proliferarea nucleară, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012.

123 În această privință, aplicarea criteriului „controlului” se bazează pe existența unui risc care nu este neglijabil ca, atunci când fondurile unei persoane sau ale unei entități care a fost identificată ca fiind implicată în proliferarea nucleară sunt înghețate, aceasta să exercite o presiune asupra persoanelor și entităților care îi aparțin sau care sunt controlate de ea, pentru a eluda efectele măsurilor care o vizează, incitându-le fie să îi transfere direct sau indirect fondurile lor, fie să efectueze tranzacții pe care nu le poate opera ea însăși ca urmare a înghețării fondurilor sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2012, Melli Bank/Consiliul, C-380/09 P, EU:C:2012:137, punctul 58). Dat fiind acest risc, înghețarea fondurilor persoanelor și ale entităților care sunt controlate de persoana sau de entitatea ale cărei fonduri sunt înghețate este o măsură necesară și adecvată pentru a asigura

eficacitatea măsurilor adoptate și pentru a garanta că aceste măsuri nu vor fi eludate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2012, Melli Bank/Consiliul, C-380/09 P, EU:C:2012:137, punctul 58).

124 Articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012 impun astfel Consiliului să înghețe fondurile oricărei persoane sau ale oricărei entități controlate de o persoană sau de o entitate identificată ca fiind implicată, având legătură directă cu sau susținând proliferarea nucleară, fără ca măsura adoptată într-un astfel de temei să trebuiască să fie motivată de faptul că persoana sau entitatea care este controlată participă ea însăși la proliferarea menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2012, Melli Bank/Consiliul, C-380/09 P, EU:C:2012:137, punctele 39 și 40).

125 Având în vedere modul de redactare a articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012, care vizează persoanele și entitățile care, potrivit versiunilor lingvistice, au fost „recunoscute” sau „identificate” ca fiind implicate în proliferarea nucleară, și jurisprudența referitoare la aplicarea criteriului „controlului” citată la punctele 123 și 124 de mai sus, Consiliul nu este autorizat să adopte măsuri restrictive decât în privința persoanelor și a entităților ale căror nume au fost înscrise pe o listă de persoane și de entități supuse unor măsuri restrictive pentru motivul că sunt controlate de persoane sau de entități „recunoscute” sau „identificate” ca fiind implicate, având legătură directă cu sau susținând proliferarea nucleară.

126 În răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului (punctul 42 de mai sus), Consiliul a indicat că, la momentul la care decizia în litigiu a fost adoptată, nici numele Foundation, nici numele Ghidului nu fuseseră înscrise pe lista în litigiu, care cuprindea numele persoanelor sau ale entităților oficial „recunoscute” sau „identificate” ca fiind implicate, având legătură directă cu sau susținând proliferarea nucleară, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012, și care trebuie, pentru acest motiv, să fie supuse unor măsuri restrictive, precum înghețarea fondurilor. Prin urmare, riscul de eludare a unor sancțiuni de înghețare a fondurilor, care, astfel cum s-a amintit la punctul 123 de mai sus, justifică în mod normal aplicarea criteriului „controlului”, nu există în speță.

127 Întrucât nu a înscris numele Ghidului și numele Foundation pe lista în litigiu, la momentul la care decizia în litigiu a fost adoptată, Consiliul nu era autorizat să adopte decizia menționată, în măsura în care aceasta din urmă aplică în privința reclamantei criteriul „controlului”.

128 Orice altă soluție ar plasa de altfel reclamanta într-o poziție procedurală extrem de defavorabilă, din punctul de vedere al apărării drepturilor sale și a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă, în măsura în care, pentru a contesta măsurile restrictive adoptate în privința sa, ea ar putea fi obligată să conteste responsabilitatea Ghidului și a Foundation în proliferarea nucleară, fără a putea să se aștepte să fie susținută, în această privință, de Ghid și de Foundation, împotriva cărora nu a fost adoptată nicio măsură restrictivă.

129 Consiliul a săvârșit, așadar, o eroare de apreciere în decizia în litigiu aplicând în privința reclamantei criteriul „controlului”.

130 În consecință, trebuie admis în această măsură al doilea motiv și să se constate că decizia în litigiu nu este întemeiată, întrucât aplică în privința reclamantei criteriul „controlului”.

131 Decizia în litigiu trebuie, așadar, să fie anulată ca fiind, în parte, insuficient motivată (punctul 87 de mai sus), precum și contrară principiului respectării dreptului la apărare și dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă (punctul 104 de mai sus) și, în parte, neîntemeiată (punctul 130 de mai sus).

Cu privire la actele în litigiu

132 Astfel cum s-a observat la punctele 90 și 91 de mai sus, din motivarea actelor în litigiu expuse la punctul 24 de mai sus reiese că aceasta se bazează în special pe aplicarea, în privința reclamantei, a criteriului „controlului” enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012 și se întemeiază, mai precis, în această privință, pe împrejurarea că aceasta era controlată de Foundation și, prin intermediul acesteia din urmă, de Ghid.

133 Argumentele reclamantei pot fi înțelese în esență ca imputând Consiliului, în decizia în litigiu, că a săvârșit o eroare de apreciere care constă în a considera că ea era controlată de o persoană sau de o entitate identificată ca fiind implicată, având legătură directă cu sau susținând proliferarea nucleară, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012.

134 Pentru motivele care au fost expuse la punctele 123-125 de mai sus, Consiliul nu este autorizat să adopte măsuri restrictive decât în privința persoanelor și a entităților ale căror nume au fost înscrise pe o listă de persoane și de entități supuse unor măsuri restrictive, în calitate de persoane sau entități „recunoscute” sau „identificate” ca fiind implicate, având legătură directă cu sau susținând proliferarea nucleară.

135 În răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului (punctul 42 de mai sus), Consiliul a recunoscut că, la momentul la care actele în litigiu au fost adoptate, nici numele Foundation, nici numele Ghidului nu fuseseră înscrise pe lista în litigiu, care cuprindea numele persoanelor și ale entităților oficial „recunoscute” sau „identificate” ca fiind implicate, având legătură directă cu sau susținând proliferarea nucleară, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012. Prin urmare, Consiliul nu era autorizat să adopte aceste acte, în măsura în care acestea aplicau în privința reclamantei criteriul „controlului”.

136 Consiliul a săvârșit, așadar, o eroare de apreciere în actele în litigiu aplicând în privința reclamantei criteriul „controlului”.

137 Reiese că actele în litigiu nu sunt întemeiate în măsura în care aplică în privința reclamantei criteriul „controlului”.

138 În măsura în care totuși actele în litigiu se întemeiază pe aplicarea a două criterii diferite, această singură eroare de fond nu este suficientă pentru a justifica anularea actelor menționate, conform jurisprudenței citate la punctul 113 de mai sus, potrivit căreia respectarea unui singur criteriu prevăzut de reglementarea care prevede măsuri restrictive este suficientă pentru a justifica aplicarea acestor măsuri.

139 Astfel, după cum s-a observat la punctul 90 de mai sus, din motivarea actelor în litigiu expusă la punctul 24 de mai sus reiese că acestea se întemeiază și pe aplicarea, în privința reclamantei, a criteriului „sprijinului acordat guvernului iranian” enunțat la articolul 20 alineatul (1) litera (c) din Decizia 2010/413 și la articolul 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 267/2012 și, mai precis, pe împrejurarea că reclamanta „[ar furniza] servicii financiare pentru […] Foundation și grupului de unități și societăți afiliate acesteia”.

140 În măsura în care, în înscrisurile sale, Consiliul se referă la plata, efectuată de reclamantă în beneficiul Foundation, de „dividende și bonusuri” și în special la faptul că din statutul reclamantei și din situațiile sale financiare pentru exercițiul fiscal închis la 20 martie 2010, care au fost depuse în anexa la cererea introductivă, reiese că, în calitate de acționar al reclamantei, Foundation percepe dividende importante și bonusuri, aceste argumente nu pot fi luate în considerare, întrucât nu sunt legate de motivarea

specifică reținută în actele în litigiu pentru a justifica aplicarea în privința reclamantei a criteriului unui „sprijin acordat guvernului iranian”, și anume că aceasta „[ar furniza] servicii financiare pentru […] Foundation și grupului de unități și societăți afiliate acesteia”.

141 Astfel, distribuirea de dividende sau de bonusuri de către o societate către acționarii săi nu poate fi asimilată furnizării unui serviciu financiar de prima celor din urmă. Sub acoperirea acestei argumentații, Consiliul încearcă, așadar, să invoce alte elemente decât cele în temeiul cărora actele în litigiu au fost adoptate.

142 Or, legalitatea actelor atacate nu poate fi apreciată decât în temeiul elementelor de fapt și de drept pe baza cărora au fost adoptate, iar Tribunalul nu poate accepta invitația Consiliului de a înlocui, de fapt, motivele pe care se întemeiază aceste acte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 octombrie 2012, Oil Turbo Compressor/Consiliul, T-63/12, EU:T:2012:579, punctul 29).

143 În consecință, argumentele Consiliului întemeiate pe distribuirea de dividende sau de bonusuri către Foundation nu pot fi luate în considerare pentru a aprecia temeinicia actelor în litigiu, în măsura în care aplică în privința reclamantei criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian”.

144 În orice caz, Consiliul nu invocă decât distribuirea de către reclamantă de dividende și de bonusuri către Foundation, în timp ce motivele actelor în litigiu se referă la servicii financiare furnizate de reclamantă nu numai către Foundation însăși, ci și „grupului de unități și societăți afiliate acesteia”.

145 În plus, în înscrisurile sale, Consiliul se referă la faptul că reiese din statutul reclamantei și din situațiile sale financiare pentru exercițiul fiscal închis la 20 martie 2010, că, în calitate de acționar al reclamantei, Foundation „participă la o serie de tranzacții care o implică [pe aceasta]”.

146 La rândul său, reclamanta susține că „Consiliul nu a prezentat nicio dovadă formală care să demonstreze că [ea] a dat prioritate unui organism public sau unei întreprinderi publice” și observă că „cifrele și conturile sociale [ale acesteia] confirmă că cvasitotalitatea împrumuturilor, creditelor și altor servicii [ale sale] […] sunt propuse particularilor și întreprinderilor cu capital privat (și utilizate de aceștia), mai degrabă decât guvernului și unor entități publice” și că „serviciile și împrumuturile [acesteia] […] sunt propuse unei clientele clasice de particulari și de întreprinderi [și utilizate de acestea], iar nu guvernului și instituțiilor și întreprinderilor naționale”, făcând trimitere în această privință la o listă a principalilor săi clienți pentru perioada martie-noiembrie 2010, depusă în anexa la cererea introductivă.

147 În această privință, trebuie amintit că criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian”, care extinde domeniul de aplicare al măsurilor restrictive pentru a întări presiunile exercitate asupra Republicii Islamice Iran, nu vizează decât activitatea unei persoane sau a unei entități care, independent chiar de orice legătură, directă sau indirectă, stabilită cu proliferarea nucleară, este susceptibilă, prin importanța sa cantitativă sau calitativă, să favorizeze proliferarea menționată, furnizând guvernului iranian un sprijin, sub formă de resurse sau de facilități de ordin material, financiar sau logistic, care îi permite să continue proliferarea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2014, National Iranian Oil Company/Consiliul, T-578/12, nepublicată, EU:T:2014:678, punctele 118-120, 140 și 141). Criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian” nu vizează, așadar, orice formă de susținere, indiferent cât de mică sau de simbolică, furnizată guvernului iranian, ci numai formele de susținere care, prin importanța lor cantitativă sau calitativă, sunt susceptibile să permită guvernului menționat să continue proliferarea nucleară. Interpretat, sub controlul instanței Uniunii, în legătură cu obiectivul care constă în a face presiuni asupra guvernului iranian pentru ca acesta să pună capăt proliferării nucleare, criteriul în litigiu definește astfel în mod obiectiv o categorie circumscrisă de persoane și de entități susceptibile să facă obiectul măsurilor de înghețare a fondurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2014, National Iranian Oil Company/Consiliul, T-578/12, nepublicată, EU:T:2014:678, punctul 119).

148 În speță, Consiliul nu pretinde că reclamanta furnizează direct o susținere financiară guvernului iranian, ci că furnizează o astfel de susținere „prin intermediul Foundation”. Astfel, în motivarea actelor în litigiu, chiar dacă Foundation este calificată drept „entitate iraniană parastatală majoră controlată direct de lider”, aceasta nu este asimilată, pur și simplu, guvernului iranian.

149 O astfel de aplicare indirectă a criteriului „sprijinului acordat guvernului iranian” nu este justificată, având în vedere scopul urmărit de criteriul menționat, astfel cum este amintit la punctul 147 de mai sus, decât dacă este stabilit că persoana sau entitatea care intervine în calitate de intermediar fie furnizează ea însăși un sprijin guvernului iranian, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (c) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 267/2012, fie este instrumentalizată de guvernul menționat pentru a continua proliferarea nucleară.

150 În speță, nu s-a stabilit că Foundation acorda sprijin guvernului iranian, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (c) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 267/2012.

151 Simpla împrejurare, invocată de Consiliu, că Foundation este „o entitate iraniană parastatală majoră controlată direct de lider” nu este suficientă pentru a stabili că aceasta ar acorda guvernului iranian un sprijin care, prin importanța sa cantitativă sau calitativă, ar fi susceptibil să permită acestuia din urmă să continue proliferarea nucleară, astfel cum impune jurisprudența citată la punctul 147 de mai sus, sau că aceasta ar fi un instrument al continuării de către guvernul iranian a politicii de proliferare nucleară.

152 În plus, numele Foundation nu a fost înscris de Consiliu pe lista în litigiu printre persoanele și entitățile recunoscute sau identificate ca acordând sprijin guvernului iranian, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (c) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 267/2012 sau printre persoanele și entitățile care sunt implicate, au legătură directă cu sau susțin proliferarea nucleară, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012.

153 În sfârșit, în cadrul prezentei proceduri, Consiliul nu a furnizat niciun element care ar atesta că Foundation ar acorda sprijin guvernului iranian sau că ar fi implicată, ar avea legătură directă cu sau ar susține proliferarea nucleară.

154 Condițiile care ar justifica o aplicare indirectă a criteriului „sprijinului acordat guvernului iranian” în privința reclamantei (punctul 149 de mai sus) nu sunt, așadar, întrunite în speță.

155 Astfel, trebuie să se constate că Consiliul a săvârșit o eroare de apreciere, în actele în litigiu, atunci când a aplicat criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian” în privința reclamantei.

156 În consecință și chiar fără să fie nevoie să se cerceteze dacă reclamanta a furnizat servicii financiare către Foundation, trebuie să se admită al doilea motiv și să se constate că actele în litigiu nu sunt întemeiate în măsura în care aplică criteriul „sprijinului acordat guvernului iranian” în privința reclamantei.

157 Așadar, actele în litigiu trebuie respinse ca neîntemeiate.

158 Având în vedere concluziile rezultate de la punctele 131 și 157 de mai sus, prezenta acțiune trebuie admisă integral și toate actele atacate trebuie anulate.

Cu privire la efectele în timp ale anulării actelor atacate

159 Astfel cum a indicat Consiliul în răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului (punctul 42 de mai sus), efectele înscrierii numelui reclamantei pe lista în litigiu sunt suspendate, în conformitate cu articolul 26 alineatul (5) din decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia (PESC) 2015/1863 a Consiliului din 18 octombrie 2015 (JO 2015, L 274, p. 174), aplicabilă de la 16 ianuarie 2016, în conformitate cu articolul 1 din Decizia (PESC) 2016/37 a Consiliului din 16 ianuarie 2016 privind data aplicării Deciziei 2015/1863 (JO 2016, L 11 I, p. 1). Nu este mai puțin adevărat că, atât timp cât numele reclamantei rămâne înscris pe lista în litigiu, prin efectul Deciziei 2015/1008 și al Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001, aceasta este expusă riscului unei reinstituiri a măsurilor restrictive în privința sa, în cazul în care Republica Islamică Iran nu ar onora angajamentele la care a subscris față de Republica Federală Germania, de Republica Franceză, de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, de Republica Populară Chineză, de Statele Unite ale Americii și de Federația Rusă, cu susținerea Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, în cadrul unui plan de acțiune comun care stabilește o abordare destinată obținerii unei soluții ample pe termen lung la proliferarea nucleară.

160 În ceea ce privește Regulamentul de punere în aplicare nr. 2015/1001, trebuie amintit că, în temeiul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și prin derogare de la articolul 280 TFUE, deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului de recurs menționat la articolul 56 primul paragraf din statutul indicat sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea recursului menționat (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Persia International Bank/Consiliul, T-493/10, nepublicată, EU:T:2013:398, punctul 122 și jurisprudența citată).

161 În speță, Regulamentul de punere în aplicare nr. 2015/1001 are natura unui regulament în sensul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, din moment ce articolul 2 din acesta prevede că este obligatoriu în toate elementele sale și că se aplică direct în toate statele membre, ceea ce corespunde efectelor unui regulament, astfel cum sunt prevăzute la articolul 288 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 aprilie 2016, Consiliul/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punctul 121). Așadar, articolul 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene este aplicabil Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001.

162 Consiliul dispune, așadar, conform articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, de un termen de două luni, prelungit cu termenul de zece zile prevăzut pentru considerente de distanță, începând de la notificarea prezentei hotărâri pentru a remedia încălcările constatate în legătură cu Regulamentul de punere în aplicare 2015/1001, adoptând, dacă este cazul, noi măsuri restrictive în privința reclamantei.

163 În ceea ce privește Decizia 2015/1008, trebuie amintit că, în temeiul articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Tribunalul poate indica, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele actului anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile. În speță, existența unei diferențe între data intrării în vigoare a deciziei de anulare a Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001 și cea a expirării efectelor Deciziei 2015/1008 ar fi susceptibilă să determine o atingere serioasă securității juridice, în măsura în care Decizia 2015/1008 și Regulamentul de punere în aplicare 2015/1001 prevăd impunerea de măsuri restrictive identice în privința reclamantei. Așadar, se impune să se mențină efectele Deciziei 2015/1008, în măsura în care aceasta menține înscrierea numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, în ceea ce privește anularea Regulamentului de punere în aplicare 2015/1001, în măsura în care prin acesta se menține înscrierea numelui reclamantei pe lista care figurează în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2013, Persia International Bank/Consiliul, T-493/10, nepublicată, EU:T:2013:398, punctul 129 și jurisprudența citată).

164 Întrucât celelalte acte atacate nu mai produc efecte actuale, acestea nu mai sunt vizate de aplicarea articolului 264 al doilea paragraf TFUE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

165 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) **Anulează decizia Consiliului Uniunii Europene, astfel cum reiese aceasta din Notificarea din 15 martie 2014 în atenția persoanelor și entităților care fac obiectul măsurilor restrictive prevăzute în Decizia 2010/413/PESC a Consiliului și în Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului, de a menține înscrierea numelui Sina Bank pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010, și în anexa IX la Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010.**

2) **Anulează Decizia 2014/776/PESC a Consiliului din 7 noiembrie 2014 de modificare a Deciziei 2010/413, Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1202/2014 al Consiliului din 7 noiembrie 2014 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012, Decizia (PESC) 2015/1008 a Consiliului din 25 iunie 2015 de modificare a Deciziei 2010/413 și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/1001 al Consiliului din 25 iunie 2015 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012, în măsura în care prin acestea s-a menținut înscrierea numelui Sina Bank pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, sau în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012.**

3) **Menține efectele Deciziei 2015/1008, în ceea ce privește Sina Bank, de la data intrării sale în vigoare până la data expirării termenului de recurs împotriva prezentei hotărâri, prevăzut la articolul 56 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs împotriva prezentei hotărâri, până la data respingerii acestui recurs.**

4) **Obligă Consiliul la plata cheltuielilor de judecată.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 18 octombrie 2016.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei 2

1. Măsuri restrictive adoptate împotriva Republicii Islamice Iran 2

2. Măsuri restrictive care o vizează pe reclamantă 2

Fapte posterioare introducerii prezentei acțiuni 4

Procedura și concluziile părților 6

În drept 7

1. Cu privire la admisibilitate 7

Cu privire la admisibilitatea primului capăt de cerere al concluziilor, în măsura în care privește anularea anexei IX la Regulamentul nr. 267/2012 în ceea ce o privește pe reclamantă 7

Cu privire la admisibilitatea celui de al treilea capăt de cerere 8

2. Cu privire la fond 10

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă 10

Cu privire la încălcarea obligației de motivare 10

– Cu privire la decizia în litigiu 11

– Cu privire la actele în litigiu 13

Cu privire la încălcarea principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă 14

– Cu privire la decizia în litigiu 14

– Cu privire la actele în litigiu 15

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere 16

Cu privire la decizia în litigiu 17

Cu privire la actele în litigiu 19

Cu privire la efectele în timp ale anulării actelor atacate 22

Cu privire la cheltuielile de judecată 23